

inhuggna. Stenen förvarar minnet af en familjefest, som prosten Germund Engdahl och hans fru C. M. Wikblad här firade år 1818. Denna sten var förut försedd med en ormslinga med runor. Obetänksamt nog och sig till föga heder lät prosten Engdahl uthugga dessa runor och försåg i stället stenen med nämnda inskription.» I *Östergötland I*, Stockholm 1913, s. 92 är Ridderstad mest benägen att anse denna sten vara den av Rääf nämnda korstecknade.

127. Vallingedal, Hycklinge sn, Kinds hd.

Litteratur: *Meddelanden från Östergötlands Fornminnesförening* 1903, utg. af O. Klockhoff, s. 24 f.; Teckning i brev från kyrkoherde A. R. Alvin i Hägerstad.

För detta fragment av en runsten lämnas av O. Klockhoff p. a. st. följande redogörelse:

»År 1901 erhöll Kyrkoherden, D:r A. R. Alvin i Hägerstad underrättelse om, att man vid rifning af en gammal källare i Vallingedal i Hycklinge socken påträffat en egendomligt formad sten med inristningar. Miss-tänkande, att det möjligen kunde vara en runsten, begaf han sig genast dit för att undersöka densamma. Det visade sig, att det verkligen var en runsten, som dock blifvit sönderslagen och af hvilken endast den ena, öfre, delen var i behåll, men den nedre blifvit använd som grundsten i en under byggnad varande ladugård, utan att man kunde upplysa, hvarest denna del blifvit inlagd i muren. Stenen hade stått som dörrpost vid ingången till källaren med runorna vända mot muren. Efter de meddelanden, som jag erhållit från kyrkoherden Alvin, lämnas här några upplysningar om densamma.

Det kvarvarande fragmentet har en längd af 174 cm. och en bredd af 35 cm. Den öfversta delen slutar i en spets. Ristningen börjar omkr. 87 cm. från spetsen och fortgår i två rader, som äro skilda medelst ett streck och upptaga stenens hela bredd. Den ena (öfre) raden bör läsas från spetsen nedåt, den andra (undre) i motsatt riktning. Man kan alltså antaga, att ristningen gått utefter kanten äfven på den förlorade delen,

gjort en båge nedtill och fortsatt uppåt, där den slutar ungefär i jämnhöjd med början.

De på fragmentet befintliga runorna äro följande:

Öfre raden: hua · lat · ri . . .

Nedre raden: . . . ur · sin ·

Detta kan suppleras på följande sätt: hua · lat · ri[sta (l. sa) stin pansī iftir . . . fap (l. brup)]ur sin = Hua (?) lät rista (l. resa) denna sten efter sin fader (l. broder) . . . Något namn Hua har ej kunnat uppvisas. Om man får antaga, att tredje runan är felristad och rätteligen bör vara n — något, som stundom sker —, så får man ett namn Hunn, hvilket förekommer under medeltiden både i Norge och Sverige, om också icke på runstenar (Rygh, Gamle Personnavne, s. 136; Lundgren, Personnamn, s. 113).

Det förstörda stycket har antagligen varit minst en meter långt, hvilket kan beräknas med ledning af det utrymme, som de supplerade runorna måste kräfvat. Stenen har alltså varit ovanligt lång.

Ehuru ristningen i språkligt hänseende ej är af någon särskild betydelse, så har detta fynd ett stort intresse, emedan södra Östergötland endast har ett fåtal runstenar att uppvisa.»

Då jag sommaren 1907 besökte Vallingedal för att ytterligare undersöka och avbilda denna runstensbit, fanns den ej mera i behåll; den hade blifvit förstörd av stenarbetare.